behandling, og som følge heraf med, at de berørte virksomheders drift forstyrres, og hvor de foreløbige forholdsregler, der subsidiært er fremsat begæring om, vil være ensbetydende med en forlængelse af en situation, som er kendetegnet ved en dominerende stilling, der kan få uoprettelige konsekvenser for konkurrencen inden for den pågældende sektor — hvilket de i beslutningen opstillede betingelser netop skulle forhindre — må det under sagen om foreløbige forholdsregler være påkrævet at foretage en afvejning af alle de interesser, der gør sig gældende. Herunder må der tages hensyn til ikke alene sagsøgernes interesser og Kommissionens interesse i at genetablere effektive konkurrenceforhold, men også de interesser, som gør sig gældende for tredjeparter, specielt de berørte virksomheder, således at det undgås såvel at skabe en uoprettelig situation som at påføre en af sagens parter, en tredjepart eller endog almene interesser et alvorligt og uopretteligt tab.

I en sådan situation er de begærede forholdsregler kun berettigede, hvis det viser sig, at de arbejdstagere, som sagsøgerne repræsenterer, i tilfælde af, at forholdsreglerne ikke træffes, udsættes for en situation, der kan bringe deres fremtid i fare.

I det foreliggende tilfælde kan den anfægtede beslutning principielt ikke have indvirkning på de rettigheder, der tilkommer arbejdstagerne i de berørte virksomheder, og den kan heller ikke direkte påføre arbejdstagerne et tab, hvis eventuelle indtræden kan begrunde, at der træffes foreløbige forholdsregler. Helt bortset fra, at den godkendte fusion ikke ledsages af afskedigelser, berører forordning nr. 4064/89 således på ingen måde arbejdstagernes kollektive rettigheder, og i medfør af artikel 3 og 4 i direktiv 77/187 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder overgår overdragerens rettigheder og forpligtelser i henhold til en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold til erhververen.

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
15. december 1992 *

I sag T-96/92 R,

Comité central d'entreprise de la Société Générale des Grandes Sources, en personalerepræsentation i henhold til den franske code du travail's IV bog,

* Processprog: fransk.

Comité d'établissement de la Source Perrier, en personalerepræsentation i henhold til samme bestemmelser,

Syndicat CGT de la Source Perrier, en fagforening i henhold til samme bestemmelser, og

Comité du groupe Perrier, en personalerepræsentation i henhold til samme bestemmelser,

Vergèze, ved advokat Jean Méloux, Montpellier, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Guy Thomas, 77, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F. E. González Días, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Géraud de Bergues, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 22. juli 1992 om en procedure i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (IV/M.190 — Nestlé/Perrier, EFT L 356 s. 1), subsidiært en begæring om andre foreløbige forholdsregler,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Sagsfremstilling

1 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 9. november 1992 har comité central d'entreprise de la Société Générale des Grandes Sources, comité d'établissement de la Source Perrier, syndicat CGT de la Source Perrier og comité de groupe Perrier (herefter benævnt »sagsøgerne«) i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 22. juli 1992 om en procedure i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 (IV/M.190 — Nestlé/Perrier, EFT L 356, s. 1).

2 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgerne ligeledes — i medfør af EØF-traktatens artikel 185 og 186 og procesreglementets artikel 104-110 — fremsat begæring, principalt om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning, subsidiært om, at Retten træffer bestemmelse om, at Kommissionen skal pålægge Nestlé:

— inden for rimelig tid og i henhold til den gældende nationale lovgivning at iværksætte konsultationer med og indhente fuldstændige oplysninger hos Perrier's personaleorganisationer,

— at udsætte enhver foranstaltning i form af nedlæggelse af arbejdspladser inden for virksomheder i Perrier-koncernen i forbindelse med Nestlé's overtagelse af kontrollen med Perrier, så længe annullationssøgsmålet verserer, og

— at udsætte enhver gennemførelse af tidligere indgåede aftaler med tredjemand eller af forpligtelser påtaget over for Kommissionen med henblik på ændringer af Perrier-selskabernes koncernstruktur ved salg af aktiver, erhvervelse af kapitalandele eller enhver anden retlig eller finansiel foranstaltning, som tager sigte på at overføre kontrollen med en hvilken som helst enhed i Perrier-koncernen til en tredjemand, indtil Retten har truffet afgørelse i sagens realitet.

3 Kommissionen har den 23. november 1992 fremsat sine skriftlige bemærkninger vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler. Parterne har fremsat deres mundtlige bemærkninger den 1. december 1992.

4 Før der tages stilling til, om begæringen om foreløbige forholdsregler kan tages til følge, skal der gives en fremstilling af sagens kontekst og specielt af de væsentligste faktiske omstændigheder, der ligger til grund for den for retten anlagte sag, således som de fremgår af de processkrifter, parterne har indleveret, og af de mundtlige bemærkninger, der er fremsat i retsmødet den 1. december 1992.

5 I henhold til artikel 4, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EFT L 395, s. 1, som berigtiget i EFT 1990 L 257, s. 14, herefter benævnt »forordning nr. 4064/89«) indgav Nestlé SA (herefter benævnt »Nestlé«) den 25. februar 1992 anmeldelse til Kommissionen om et offentligt tilbud om overtagelse af samtlige aktier i Source Perrier SA (herefter benævnt »Perrier«). Overtagelsestilbuddet var den 20. januar 1992 blevet fremsat af Nestlé's og Banque Indosuez' fælles datterselskab, Demilac SA (herefter benævnt »Demilac«). Nestlé og Demilac havde, for det tilfælde, at overtagelsestilbuddet blev gennemført efter hensigten, forpligtet sig til at sælge et af Perrier's datterselskaber, Volvic, til BSN-koncernen.

6 Efter en gennemgang af anmeldelsen besluttede Kommissionen den 25. marts 1992 at indlede proceduren efter artikel 6, stk. 1, litra c), i forordning nr. 4064/89, da den fandt, at den anmeldte fusion rejste alvorlig tvivl med hensyn til, om den var forenelig med fællesmarkedet. Efter Kommissionens opfattelse var der fare for, at der som følge af fusionen ville opstå en dominerende stilling enten for Perrier-Nestlé i sig selv eller for Perrier-Nestlé og BSN som helhed.

7 Ved skrivelse af 19. juni 1992 anmodede fagforeningen CGT de la Source Perrier (herefter benævnt »fagforeningen CGT«) Kommissionen om oplysninger vedrørende den undersøgelse, der var indledt med hensyn til Nestlé-Demillac's overtagelse af Perrier. Som svar på skrivelsen erklærede Kommissionens tjenestegrene sig rede til at afholde et informationsmøde, som derefter fandt sted den 2. juli 1992. På mødet gav repræsentanter for fagforeningen over for Kommissionen udtryk for deres betænkeligheder med hensyn til de sociale konsekvenser af den anmeldte fusion, og de fremlagde en række dokumenter, herunder referater af møder i Perrier's virksomhedspersonaleudvalg (comité d'établissement) og Perrier's koncernpersonaleudvalg (comité du groupe), dokumenter vedrørende henvendelser til de franske myndigheder og forskellige retslige skridt ved de franske domstole samt fagforeningsmeddelelser og avisudklip. Dagen efter mødet fremsendte fagforeningen CGT et eksemplar af Perrier's årsberetning for 1991 til Kommissionen, som havde anmodet om talmæssige oplysninger om de sociale konsekvenser af Nestlé's overtagelse af Perrier.

8 Under hensyntagen til nogle tilsagn, Nestlé havde afgivet over for Kommissionen, vedtog denne den 22. juli 1992 en beslutning (herefter benævnt »beslutningen«), hvorved fusionen blev erklæret forenelig med fællesmarkedet. I beslutningen blev der optaget en række betingelser og påbud med henblik på at sikre, at Nestlé overholdt de afgivne tilsagn. Disse betingelser og påbud, som tog sigte på at gøre det lettere for en levedygtig konkurrent med tilstrækkelige ressourcer til at konkurrere effektivt med Nestlé og BSN at få adgang til det franske marked for flaskeaftappet vand, kan sammenfattes således:

— Nestlé afhænder til en sådan konkurrent mærkerne og kilderne Vichy, Thonon, Pierval og Saint-Yorre samt en række andre, lokale kilder samt den til kilderne hørende aftapningskapacitet.

— Nestlé afholder sig fra at stille under ét år gamle oplysninger om selskabets salgsmængder til rådighed for brancheforeninger eller andre enheder, som kunne videregive disse oplysninger til andre konkurrenter.

— Nestlé er indforstået med at holde alle de aktiver og interesser, som selskabet erhverver fra Perrier, adskilt fra sine egne aktiviteter, indtil salget af de nævnte mærker og kilder er gennemført.

— Nestlé foretager i det nævnte tidsrum ingen strukturelle ændringer i Perrier uden Kommissionens forudgående godkendelse.

— Valget af køberen, som skal råde over tilstrækkelige finansielle midler og et tilstrækkeligt kendskab til drikkevarer og levnedsmidler som mærkevarer, skal forelægges Kommissionen til godkendelse.

— Nestlé anerkender, at det er en betingelse for salget af Volvic til BSN, at de nævnte mærker og kilder er solgt.

— Nestlé må i en periode på ti år hverken direkte eller indirekte generhverve de mærker eller kilder, som selskabet afhænder i henhold til tilsagnet, og Nestlé forpligter sig til i en periode på fem år fra datoen for Kommissionens beslutning at informere Kommissionen om enhver erhvervelse af enheder, der har en andel af salget på det franske marked for flaskeaftappet vand på over 5%.

Retlige bemærkninger

9 I henhold til bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 185 og 186, jf. artikel 4 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988, om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de fornødne foreløbige forholdsregler.

10 Det fremgår af artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglementet, at begæringer om foreløbige forholdsregler i henhold til EØF-traktatens artikel 185 og 186 skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal være af foreløbig karakter i den forstand, at de ikke må foregribe afgørelsen i hovedsagen (jf. senest kendelse afsagt af Rettens præsident den 16.7.1992, sag T-29/92 R, SPO m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2161).

Parternes anbringender

11 Sagsøgerne har anført, at de retlige betingelser for, at der kan træffes bestemmelse om de begærede foreløbige forholdsregler, må antages at være opfyldt i denne sag. Efter sagsøgernes opfattelse er den anfægtede beslutning ulovlig, og en øjeblikkelig gennemførelse af beslutningen vil påføre dem et alvorligt og uopretteligt tab.

12 For så vidt angår beslutningens ulovlighed har sagsøgerne henvist til de anbringender og argumenter, de har fremført i deres stævning i hovedsagen, hvor de i det væsentlige har gjort gældende, at den anfægtede retsakt er udstedt efter en procedure, som har været behæftet med væsentlige mangler, og som er gennemført i strid med grundlæggende principper i Fællesskabets arbejdsmarkeds- og socialret såvel som i strid med bestemmelser i traktaten og forordninger til gennemførelse af disse.

13 Sagsøgerne har navnlig anført, at Kommissionen — ved blot at imødekomme en begæring fra fagforeningen CGT i form af en høring af repræsentanter for fagforeningen den 2. juli 1992 — har tilsidesat sin forpligtelse i henhold til forordning nr. 4064/89 og Kommissionens forordning (EØF) nr. 2367/90 af 25. juli 1990 om anmeldelser, frister og udtalelser i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EFT L 219, s. 5, herefter benævnt »forordning nr. 2367/90«) til at give de anerkendte repræsentanter for arbejdstagerne underretning om procedurens art og indhold, til at give dem en frist til fremsættelse af deres bemærkninger og til at give dem aktindsigt. Sagsøgerne har i øvrigt anført, at Kommissionen har undladt at give dem oplysning om, at de kunne lade sig bistå af en advokat under høringen, jf. artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2367/90.

14 Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionen ved at godkende den anmeldte fusion uden at de grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder er blevet sikret — f.eks. fastholdelse og forbedring af beskæftigelsesniveauet samt retten til at blive informeret og hørt i alle tilfælde af kollektiv trussel mod beskæftigelsen — har tilsidesat de grundlæggende principper i Fællesskabets arbejdsmarkeds- og socialret, som har hjemmel i den europæiske socialpagt, der er underskrevet i Torino den 18. oktober 1961, fællesskabspagten om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder, som er underskrevet i Strasbourg den 9. december 1989, EØF-traktatens artikel 117 ff. samt Rådets

direktiv 75/129/EØF af 17. februar 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser (EFT L 48, s. 29) og Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter (EFT L 61, s. 26, herefter benævnt »direktiv 77/187«).

15 Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at beslutningen om at erklære den anmeldte fusion forenelig med fællesmarkedet — herunder de til beslutningen knyttede påbud og betingelser — ikke står i rimeligt forhold til det mål, som forfølges. Ifølge sagsøgerne skulle Kommissionen, da den fandt, at man ikke uden skade for konkurrencen kunne tillade, at produktionen på det pågældende marked blev koncentreret på kun to enheder, have givet afslag på Nestlé's begæring og have vedtaget en beslutning, hvorved den i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 4064/89 forbød den iværksatte fusion. Efter omstændighederne skulle Kommissionen samtidig have truffet andre foranstaltninger, f.eks. i henhold til artikel 8, stk. 4, med henblik på at genoprette en effektiv konkurrence som den, der bestod, før Nestlé og Perrier fremsatte overtagelsestilbuddet.

16 Sagsøgerne har endelig anført, at beslutningen er baseret på en urigtig retsanvendelse og en åbenbart fejlagtig bedømmelse af faktiske forhold. Efter sagsøgerens opfattelse har Kommissionen overskredet sin kompetence, dels ved at have opstillet en formodning for en konkurrencebegrænsende aftale mellem Nestlé og BSN, dels ved i sin gennemgang af fusionen at have indført begreberne »oligopolistisk dominans« og »duopol«, som ikke indgår i bestemmelserne i traktaten eller i forordning nr. 4064/89. I hvert fald har Kommissionen ud fra rene hypoteser og utilstrækkeligt funderede slutninger konkluderet, at der var tale om et indgreb i konkurrencen som følge af fusionen.

17 Med hensyn til risikoen for, at der vil opstå et alvorligt og uopretteligt tab, har sagsøgerne gjort gældende, at godkendelsen af den anmeldte fusion nødvendigvis vil få direkte konsekvenser for beskæftigelsesforholdene, hvilket allerede har fundet udtryk i, at Nestlé i slutningen af september 1992 fremlagde en plan for nedlæggelse af 740 arbejdspladser i løbet af 1993. De har tilføjet, at denne plan om nedlæggelse af arbejdspladser nødvendigvis vil blive efterfulgt af andre nedlæggelser, ikke blot som følge af de omfattende afhændelser af aktiver, som beslutningen pålægger Nestlé, men ligeledes i betragtning af, at der hos Nestlé findes strukturer,

som svarer til dem, der allerede findes hos Perrier. Sagsøgerne har i denne forbindelse fremhævet, at tabet af beskæftigelsen vil være uopretteligt for den enkelte arbejdstager, der berøres, da der i fransk ret ikke består en generel ret til genansættelse efter en uberettiget eller retsstridig afskedigelse, men den eneste form for oprejsning, som kan finde sted, normalt er erstatning. Efter sagsøgernes opfattelse vil selv ikke en annullation af den anfægtede beslutning under hovedsagen kunne føre til, at de pågældende genindsættes i deres rettigheder, da de i mellemtiden ikke vil have haft deres beskæftigelse.

18 Kommissionen har anført, at det må være åbenbart, at hovedsagen skal afvises, da sagsøgerne ikke, som det kræves i EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, er direkte og individuelt berørt af den anfægtede beslutning, og at begæringen om foreløbige forholdsregler derfor også må afvises. I denne henseende har Kommissionen anført, at selv om der ikke skal tages stilling til spørgsmålet om hovedsagens antagelse til realitetsbehandling under en sag om foreløbige forholdsregler, idet afgørelsen i hovedsagen ikke må foregribes, følger det dog af fast retspraksis, at det under behandlingen af en begæring om foreløbige forholdsregler må fastslås, om hovedsagen umiddelbart frembyder sådanne omstændigheder, at den med en vis sandsynlighed kan antages til realitetsbehandling (jf. senest kendelse afsagt af Rettens præsident den 23.3.1992, forenede sager T-10/92 R, T-11/92 R, T-12/92 R, T-14/92 R og T-15/92 R, Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1571). Kommissionen har i øvrigt fremhævet, at selv hvis det antages, at sagsøgerne er individuelt berørt af den anfægtede beslutning på grund af deres ret til at deltage i procedurerne i henhold til forordning nr. 4064/89, kan de dog ikke antages at være umiddelbart berørt, da de retsvirkninger, de kan blive udsat for, ikke kan henføres til beslutningen og udelukkende til denne.

19 Kommissionen har særligt anført, at en beslutning om at godkende en fusion hverken foregriber en ny ejers frihed til at gennemføre eller undlade at gennemføre afskedigelser eller en medlemsstats adgang til at foreskrive, at afskedigelser skal ske efter en bestemt fremgangsmåde, eller endog til at stille krav om en forudgående administrativ tilladelse. En overførsel af en virksomhed kan heller ikke på nogen måde påvirke arbejdstagernes rettigheder, eftersom disse rettigheder simpelt hen overgår til erhververen i overdragerens sted, og overførslen af virksomheden ikke i sig selv udgør en begrundelse for afskedigelser. Heraf følger, at eftersom den anfægtede retsakt ikke pålægger adressaten en pligt til at foretage afskedigelser, vil eventuelle afskedigelser, som denne måtte beslutte at foretage, ikke kunne betragtes som en nødvendig følge af den anfægtede beslutning.

20 Efter Kommissionens opfattelse forholder det sig under alle omstændigheder således, at begæringen ikke giver grundlag for at antage, hverken at der foreligger omstændigheder, der medfører uopsættelighed, eller at der foreligger faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget.

21 For så vidt angår uopsætteligheden har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgerne hverken fyldestgørende har påvist, at de udsættes for et sikkert og overhængende tab, eller at der består en umiddelbar sammenhæng imellem tabet og beslutningen. I denne henseende har Kommissionen anført, at eventuelle nedlæggelser af arbejdspladser i ubestemt omfang, som kan tænkes at ledsage fremtidige salg af aktiver fra Perrier-koncernen, kun kan udgøre en »fremtidig, ubestemt og usikker skade« i den forstand, hvori dette udtryk er benyttet i Rettens praksis (kendelse afsagt af Rettens præsident den 7.6.1991, sag T-19/91 R, Vichy mod Kommissionen, Sml. II. s. 265).

22 Hvad angår planen om at nedlægge 740 arbejdspladser i løbet af 1993 har Kommissionen tilføjet, at det må påhvile sagsøgerne at godtgøre, at hverken national lovgivning eller retsmidler i national ret gør det muligt for dem at undgå det tab, som kan følge af gennemførelsen af denne plan (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 15.6.1987, sag 142/87 R, Belgien mod Kommissionen, Sml. s. 2589). Kommissionen har i denne henseende fremhævet, at den franske code du travail pålægger en arbejdsgiver, som påtænker at gennemføre afskedigelser af økonomiske årsager, en række forpligtelser, såvel over for arbejdstagerne og deres repræsentanter som over for myndighederne, og at enhver undladelse af at opfylde disse forpligtelser medfører, at der kan pålægges sanktioner.

23 Kommissionen har tillige gjort gældende, at der ikke kan bestå en sammenhæng mellem på den ene side en beslutning om godkendelse af en fusion og på den anden side eventuelle afskedigelser, som foretages af erhververen af en virksomhed. Hvis det, som sagsøgerne hævder, må antages at forholde sig således, at en fusion altid fører til nedlæggelse af arbejdspladser, og en godkendelse af en fusion medfører, at påtænkte nedskæringer gennemføres, vil det efter Kommissionens opfattelse være ensbetydende med, at enhver begæring om udsættelse af gennemførelsen af en beslutning om godkendelse af en fusion, som fremsættes af repræsentanter for arbejdstagerne i de berørte virksomheder, automatisk skal tages til følge.

24 Kommissionen har endelig anført, at selv hvis Retten måtte antage, at sagsøgerne har godtgjort, at der foreligger uopsættelighed, må en afvejning af parternes respektive interesser føre til, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge, især da sådanne forholdsregler ikke alene vil få betydning for parternes egne interesser, men også for de interesser, der gør sig gældende for Nestlé-koncernen, som ikke er i part i den verserende sag. Da fusionen allerede er gennemført, vil en udsættelse af gennemførelsen af beslutningen desuden få uoprettelige konsekvenser for konkurrencen inden for den pågældende sektor, for så vidt som en sådan udsættelse under de foreliggende omstændigheder frem for alt ville føre til en udskydelse af Nestlé's salg af de pågældende aktiver og til en varig fastholdelse af en dominerende stilling, som man netop har villet undgå med beslutningen.

25 Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt de begærede forholdsregler umiddelbart forekommer berettigede, har Kommissionen anført, at de af sagsøgerne fremførte anbringender til støtte for, at beslutningen annulleres, må afvises eller i det mindste forkastes. Hvad særligt angår anbringendet om tilsidesættelse af væsentlige formkrav har Kommissionen anført, at anbringendet om, at der ikke på forhånd er givet de fornødne oplysninger, og at retten til aktindsigt er blevet tilsidesat, savner grundlag. Uden at ville foregribe spørgsmålet om, hvorvidt fagforeningen CGT kan betragtes som en anerkendt repræsentant for arbejdstagerne, jf. artikel 18, stk. 4, i forordning nr. 4064/89, og kan opfattes som en af de »direkte berørte parter«, som i henhold til forordningens artikel 18, stk. 3, har ret til aktindsigt, har Kommissionen fremhævet, at såvel fagforeningen CGT som de øvrige sagsøgere har kunnet gøre brug af de muligheder, de råder over i henhold til de gældende fællesskabsbestemmelser om fusioner og virksomhedsovertagelser, og at Kommissionen ikke kan være ansvarlig for, at fagforeningen CGT først anmodede om at måtte deltage i proceduren på et meget fremskredent stadium, at den ikke anmodede om aktindsigt, og at den ikke lod sig bistå af en advokat under det møde, Kommissionen afholdt. Tværtimod tog Kommissionen de betænkeligheder, repræsentanterne for fagforeningen CGT gav udtryk for, meget alvorligt, hvilket også fremgår af, at den med kort frist imødekom den anmodning om oplysninger, som de fremsatte, ved at arrangere et møde og ved at opfordre dem til at fremsætte supplerende skriftlige bemærkninger efter mødet, hvilket de i øvrigt også gjorde.

26 Med hensyn til anbringendet om, at grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder er blevet krænket som følge af, at konsekvenserne for arbejdsforholdene og de sociale forhold i form af nedlæggelse af arbejdspladser ikke er

taget i betragtning, har Kommissionen anført, at formålet med fusionskontrolforordningen er at opretholde og udvikle en effektiv konkurrence inden for fællesmarkedet som et led i gennemførelsen af det indre marked. Kommissionens bedømmelse af de konkurrencemæssige konsekvenser af en fusion skal ganske vist foretages inden for den generelle ramme, som angives af de grundlæggende mål i traktatens artikel 2, herunder den i traktatens artikel 130 A omhandlede styrkelse af Fællesskabets økonomiske og sociale samhørighed. For at fusionens beskæftigelsesmæssige konsekvenser kan tages i betragtning, må det imidlertid kræves, at de som følge af deres omfang kan bringe de nævnte mål i fare, særligt med hensyn til beskæftigelsesudviklingen. Hverken Nestlé's overtagelse af Perrier eller den afhændelse af aktiver, som skal finde sted i overensstemmelse med de i beslutningen opstillede betingelser, vil dog kunne have særlig betydning for gennemførelsen af de nævnte mål.

Rettens bemærkninger

A — Vedrørende forordning nr. 4064/89

27 Indledningsvis bemærkes, at denne begæring om foreløbige forholdsregler er den første, der er fremsat for Fællesskabets retsinstanser specielt om udsættelse af gennemførelsen af en beslutning, som er vedtaget af Kommissionen i henhold til de beføjelser, som er tillagt den ved forordning nr. 4064/89 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser. Ved forordningen har Kommissionen fået til opgave at føre en forudgående kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser af fællesskabsdimension, idet man har fundet det nødvendigt at opretholde og udvikle en effektiv konkurrence inden for fællesmarkedet som et led i gennemførelsen af det indre marked og dets senere udbygning. Under denne synsvinkel har man fundet, at strukturændringer i Fællesskabets erhvervsliv, specielt i form af fusioner og virksomhedsovertagelser, må vurderes positivt, idet de tilgodeser behovet for en dynamisk konkurrence og er egnet til at forøge den europæiske industris konkurrenceevne, at forbedre vækstbetingelserne og at højne levestandarden, men at det imidlertid må sikres, at strukturændringerne ikke på længere sigt skader konkurrencen (jf. fjerde og femte betragtning til forordning nr. 4064/89).

28 I denne henseende bemærkes, at Kommissionen — som det fremgår af trettende betragtning til forordning nr. 4064/89 — med henblik på at fastslå, om fusioner er forenelige med fællesmarkedet, under hensyntagen til deres indvirkning på konkur-

rencestrukturen i Fællesskabet, skal foretage sin bedømmelse inden for den generelle ramme, som angives af de grundlæggende mål i traktatens artikel 2, herunder styrkelsen af Fællesskabets økonomiske og sociale samhørighed som omhandlet i traktatens artikel 130 A.

29 Der er tillige grund til at fremhæve, at Kommissionen i medfør af artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 4064/89 til en beslutning, hvorved den erklærer en fusion for forenelig med fællesmarkedet, kan knytte betingelser og påbud med henblik på at sikre, at de pågældende virksomheder overholder de forpligtelser med hensyn til at ændre den oprindelige fusionsplan, som de har påtaget sig over for den.

30 Endelig er der grund til at understrege, at Kommissionen af hensyn til kontrollens effektivitet og de berørte virksomheders retssikkerhed har pligt til at overholde strenge tidsfrister for indledningen af en procedure og for udstedelsen af den endelige beslutning, idet fusionen anses for at være erklæret for forenelig med fællesmarkedet i tilfælde af, at fristerne ikke overholdes.

B — Spørgsmålet, om hovedsagen åbenbart må afvises

31 Det fremgår af en fast retspraksis, at »... såfremt det gøres gældende, at hovedsagen åbenbart bør afvises, må det ved behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler fastslås, om hovedsagen umiddelbart ses at indeholde sådanne omstændigheder, at den med en vis sandsynlighed kan antages at kunne påkendes i realiteten« (jf. senest ovennævnte kendelse afsagt at Rettens præsident den 23.3.1992 i sagen CBR Cimenteries m.fl. mod Kommissionen).

32 I denne henseende bemærkes, at personer, der ikke er adressater for en beslutning, kun kan hævde at være berørt i EØF-traktatens artikel 173, stk. 2's forstand, hvis beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten (Domstolens dom af 22.10.1986, sag 75/84, Metro mod Kommissionen, Sml. s. 3021).

33 I sin retspraksis vedrørende tredjemands søgsmålskompetence, såvel på konkurrence- og statsstøtteområdet som med hensyn til dumping og subsidieordninger, har Domstolen udtalt, at i tilfælde, hvor en forordning tillægger virksomheder processuelle garantier, hvorefter de kan fremsætte en begæring til Kommissionen om konstatering af en overtrædelse af fællesskabsretten, eller har ret til at fremsætte bemærkninger under en administrativ procedure, må virksomhederne have adgang til at anlægge sag med henblik på beskyttelse af deres berettigede interesser (jf. Domstolens dom af 25.10.1977, sag 26/76, Metro mod Kommissionen, Sml. s. 1875, af 4.10.1983, sag 191/82, FEDIOL mod Kommissionen, Sml. s. 2913, og af 28.1.1986, sag 169/84, Cofaz mod Kommissionen, Sml. s. 391). Nødvendigheden af at beskytte berettigede interesser kan således være et afgørende kriterium ved bedømmelsen af, om en fysisk eller juridisk person kan antages at være umiddelbart og individuelt berørt af en beslutning på tilsvarende måde som den, beslutningen er rettet til.

34 I det foreliggende tilfælde må det konstateres, at artikel 18, stk. 4, i forordning nr. 4064/89 — i modsætning til de tilsvarende bestemmelser i forordningerne vedrørende anvendelsen af traktatens artikel 85 og 86 — udtrykkeligt giver anerkendte repræsentanter for arbejdstagerne i de berørte virksomheder adgang til at fremsætte udtalelser på lige fod med andre fysiske eller juridiske personer, der godtgør at have en berettiget interesse deri. Under disse omstændigheder findes spørgsmålet om, hvorvidt anerkendte repræsentanter for arbejdstagerne i en virksomhed, der deltager i en fusion, kan råde over en søgsmålsadgang til beskyttelse af deres berettigede interesser, at kræve en indgående undersøgelse.

35 Af det anførte følger, at der på indeværende stadium ikke under sagen om foreløbige forholdsregler er grundlag for at fastslå, at påstanden om annullation af den anfægtede beslutning åbenbart må afvises.

C — Interesseafvejningen

36 Det bemærkes, at den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler går ud på, principalt at få udsat gennemførelsen af Kommissionens beslutning om at godkende Nestlé's overtagelse af kontrollen med Perrier, subsidiært at Retten træffer bestemmelse om, at Kommissionen skal pålægge Nestlé at suspendere enhver foranstaltning i form af nedlæggelse af arbejdspladser og i form af enhver overførsel af kontrollen med en hvilken som helst enhed fra Perrier til tredjemand.

37 Indledningsvis bemærkes med hensyn til begæringen om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning, at en sådan udsættelse vil være ensbetydende med, at den af Kommissionen meddelte godkendelse af den anmeldte fusion suspenderes under hele sagens behandling, og som følge heraf med, at Nestlé's udøvelse af sin stemmeret i Perrier-koncernen ligeledes suspenderes, hvilket vil kunne være en alvorlig hindring for selve driften af virksomhederne i koncernen.

38 Med hensyn til begæringen om foreløbige forholdsregler i form af, at Retten træffer bestemmelse om, at Kommissionen skal pålægge Nestlé at suspendere enhver foranstaltning, som går ud på, at kontrollen med en hvilken som helst enhed i Perrier-koncernen overføres til tredjemand, bemærkes endvidere, at en sådan forholdsregel vil være ensbetydende med en suspension af de i præmis 8 omtalte forpligtelser, som Nestlé har påtaget sig over for Kommissionen, og samtidig med en forlængelse af en situation, hvor der foreligger en dominerende stilling, der kan få uoprettelige konsekvenser for konkurrencen inden for den pågældende sektor. Denne situation skulle de i beslutningen opstillede betingelser og påbud netop bringe til ophør. Dette indebærer, at en opfyldelse af disse forpligtelser inden for den i beslutningen fastsatte frist udgør betingelsen for Kommissionens godkendelse af, at den anmeldte fusion gennemføres.

39 I en sådan faktisk og retlig situation må det under sagen om foreløbige forholdsregler være påkrævet at foretage en afvejning ikke blot af sagsøgernes interesse over for Kommissionens interesse i at genetablere effektive konkurrenceforhold (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 16.2.1987, sag 45/87 R, Kommissionen mod Irland, Sml. s. 783, og den 13.6.1989, sag 56/89 R, Publishers Association mod Kommissionen, Sml. s. 1693, samt kendelse afsagt af Rettens præsident den 16.6.1992, forenede sager T-24/92 R og T-29/92 R, Langnese og Schöller mod Kommissionen, Sml. II, s. 1839), men ligeledes af de interesser, der gør sig gældende for tredjemænd som Nestlé (kendelse afsagt af Domstolen præsident den 22.5.1978, sag 92/78 R, Simmenthal mod Kommissionen, Sml. s. 1129), således at det undgås såvel at skabe en uoprettelig situation som at påføre en af sagens parter, en tredjepart eller endog almene interesser et alvorligt og uopretteligt tab.

40 I denne henseende bemærkes, som det fremgår af ovennævnte kendelse af 22. maj 1978 afsagt af Domstolens præsident i sagen Simmenthal mod Kommissionen, at i en situation som den foreliggende, hvor de begærede foreløbige forholdsregler kan

have alvorlige følger for rettigheder og interesser hos tredjemænd, som ikke er parter i tvisten, og således ikke har kunnet høres, er sådanne forholdsregler kun berettigede, hvis det viser sig, at sagsøgerne i tilfælde af, at forholdsreglerne ikke træffes, udsættes for en situation, der kan bringe selve deres eksistens i fare.

41 På denne baggrund må der i sagen om foreløbige forholdsregler tages stilling til, om de retlige betingelser for at træffe de begærede foreløbige forholdsregler er opfyldt.

D — Risikoen for et alvorligt og uopretteligt tab

42 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at spørgsmålet om, hvorvidt en foreløbig forholdsregel er uopsættelig, skal vurderes ud fra, om det er nødvendigt at træffe en foreløbig afgørelse for at undgå, at den part, der har indgivet begæringen, lider et alvorligt og uopretteligt tab. Det påhviler den, der indgiver begæringen om udsættelse af gennemførelsen, at godtgøre, at det vil påføre vedkommende et alvorligt og uopretteligt tab, såfremt man afventer afgørelsen i hovedsagen (jf. ovennævnte kendelse afsagt af Domstolens præsident den 15.6.1987 i sagen Belgien mod Kommissionen, præmis 23).

43 Sagsøgerne har anført, at en sådan suspension er uopsættelig, fordi Nestlé i slutningen af september 1992 har givet meddelelse om en plan for nedlæggelse af 740 arbejdspladser i løbet af 1993. På et senere tidspunkt vil der efter sagsøgernes opfattelse ske yderligere indskrænkninger, ikke alene på grund af de omfattende afhændelser af aktiver, der stilles krav om i den anfægtede beslutning, men også fordi der i Nestlé findes strukturer, som svarer til dem, der allerede findes i Perrierkoncernen. Sagsøgerne har særlig henvist til, at da der ikke i fransk ret består en generel ret til genansættelse efter en uberettiget eller retsstridig afskedigelse, vil tabet af beskæftigelsen være uopretteligt, idet den eneste form for oprejsning, som kan finde sted, normalt er erstatning.

44 For så vidt angår planen om nedlæggelse af arbejdspladser fremgår det af sagens akter, at Perrier's nye direktion på et møde i det centrale virksomhedspersonaleudvalg den 23. september 1992 gav personalerepræsentanterne meddelelse om, at

man i løbet af 1993 ville gennemføre en nedskæringsplan, som i 1993 ville berøre 750 arbejdspladser, men som ikke omfattede afskedigelser. Planen, som ifølge Perrier's direktion skulle gøre det muligt at undgå afskedigelser, faldt i tre led, nemlig dels en uddannelsesplan, en plan for førtidspensionering — med forbehold af myndighedernes godkendelse — og en plan for erhvervsrådgivning, som navnlig indebar adgang til deltidsarbejde og intervalarbejde. Denne plan var en opfølgning af en plan for en tilpasning af arbejdsstyrken i Perrier-koncernen, som var udarbejdet af den tidligere direktion og forelagt for de lokale myndigheder og personalerepræsentanterne i 1991, men som ikke havde kunnet gennemføres på grund af de begivenheder, der var indtrådt i mellemtiden. Som sagsøgerne har erkendt det under retsmødet, ville der da også kun blive varslet »rene« afskedigelser, hvis de berørte parter ikke accepterede vilkårene i tilpasningsplanen.

45 Desuden bemærkes med hensyn til risikoen for nedlæggelse af arbejdspladser som en følge af den afhændelse af aktiver, der stilles krav om i den anfægtede beslutning, for det første, at det fremgår af den 31. betragtning til forordning nr. 4064/89, at forordningen på ingen måde berører arbejdstagernes kollektive rettigheder, således som de er anerkendt i de berørte virksomheder. For det andet bemærkes, at det følger af artikel 3 og 4 i direktiv 77/187, at overdragerens rettigheder og forpligtelser i henhold til en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold, som bestod på tidspunktet for overførslen, overgår til erhververen, og at overførslen ikke i sig selv giver overdrageren eller erhververen nogen begrundelse for at foretage afskedigelser. Heraf følger, at en beslutning om at godkende en fusion principielt ikke kan få konsekvenser for de rettigheder, som tilkommer arbejdstagerne i en virksomhed, som har skiftet ejer som følge af en fusion.

46 På denne baggrund må det fastslås, at selv hvis det måtte antages, at det påståede tab ville indtræde med den fornødne sikkerhed, kunne det ikke være en direkte konsekvens af den anfægtede beslutning eller dens gennemførelse.

47 Uden at det er nødvendigt at tage stilling til de anbringender, sagsøgerne har fremført til støtte for, at deres påstande i hovedsagen må antages at kunne tages til følge, må det herefter fastslås, at de retlige betingelser for at træffe de begærede foreløbige forholdsregler ikke er opfyldt, og at begæringen således ikke kan tages til følge.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg, den 15. december 1992.

H. Jung
Justitssekretær

J.L. Cruz Vilaça
Præsident